ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 20ής Μαρτίου 1986 *

Στην υπόθεση 8/85,

Elio Bevere, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Ernest Arendt, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον εν λόγω δικηγόρο, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Δημήτριο Γκουλούση, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του γενικού διευθυντή διοικήσεως της 31ης Ιανουαρίου 1984 σχετικά με την εξαγορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Ιανουαρίου 1985, ο Elio Bevere, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της από 31 Ιανουαρίου 1984 αποφάσεως, σχετικής με τον υπολογισμό των συντάξιμων ετών που του αναγνωρίστηκαν δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων.

2 Ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος με βαθμό Α 3 την 1η Δεκεμβρίου 1971. Την 1η Οκτωβρίου 1974 διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος στον ίδιο βαθμό και μονιμοποιήθηκε την 1η Ιουλίου 1974. Το 1982, ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, να καταβληθεί στις Κοινότητες το στατιστικό ισοδύναμο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στην Ιταλία ως ασφαλισμένος στο INPS του Μιλάνου, λόγω της επαγγελματικής δραστηριότητάς του προτού αναλάβει υπηρεσία στην Επιτροπή. Πράγματι, το σχετικό ποσό περιήλθε, στη συνέχεια, στην Επιτροπή.

3 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων ορίζει ότι, αν ένας υπάλληλος κάνει χρήση της ευχέρειας αυτής,

« σε παρόμοια περίπτωση, το όργανο, στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος, καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό μονιμοποιήσεως, τον αριθμό των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το καθεστώς που τον διέπει, δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας βάσει του ποσού του στατιστικού ισοδυνάμου... ».

Οι γενικές διατάξεις εκτελέσεως για το άρθρο 11, παράγραφος 2, της Επιτροπής ορίζουν στο άρθρο 3 ότι συνυπολογίζονται τα προ της αναλήψεως υπηρεσίας στις Κοινότητες μονιμοποιηθέντος υπαλλήλου συντάξιμα έτη και ότι ο αριθμός των ετών αυτών που πρέπει να ληφθούν υπόψη υπολογίζεται βάσει του μεταφερθέντος ποσού σύμφωνα

με τον τύπο της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού. Ο τύπος αυτός περιλαμβάνει, ιδίως, στον παρονομαστή του, τον « ετήσιο βασικό μισθό (M) που αντιστοιχεί στο βαθμό μονιμοποιήσεως ».

4 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 1984, ο γενικός διευθυντής διοικήσεως της Επιτροπής ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι, σύμφωνα με τον κατ' εκτίμηση υπολογισμό των συντάξιμων ετών που του είχε γνωστοποιηθεί το 1982, ο αριθμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τις προηγούμενες περιόδους είχε καθοριστεί, βάσει του μεταφερθέντος ποσού και λαμβανομένου υπόψη του βαθμού μονιμοποιήσεώς του, σε 4 χρόνια, 11 μήνες και 4 ημέρες.

5 Με την υπό κρίση προσφυγή, ο προσφεύγων επιδιώκει να επιτύχει ώστε τα συντάξιμα έτη που πρέπει να του αναγνωριστούν να υπολογιστούν με αναφορά όχι στην ημερομηνία μονιμοποιήσεως, αλλά στην ημερομηνία προσλήψεως, δηλαδή την ημερομηνία που ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος, πράγμα που συνεπάγεται για την περίπτωσή του 3 επιπλέον συντάξιμα έτη.

6 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για το λόγο ότι δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων προθεσμία. Δεδομένου ότι η κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, βλαπτική πράξη ήταν η ανακοίνωση της 31ης Ιανουαρίου 1984, η « αίτηση » που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 21 Φεβρουαρίου 1984 και με την οποία επιδίωξε την τροποποίηση της ανακοινώσεως αυτής αποτελεί ένσταση κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως. Με τη σιωπηρή της απόρριψη άρχισε να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής.

7 Κατά τον προσφεύγοντα, η διφορούμενη συμπεριφορά της Επιτροπής έρχεται σε αντίθεση προς αυτή την ένσταση απαραδέκτου. Η ανακοίνωση της 31ης Ιανουαρίου 1984 δεν αποτελεί, ούτε ως εκ του τύπου της ούτε ως εκ του περιεχομένου της, απόφαση. Το γεγονός αυτό τον οδήγησε, προκειμένου να ζητήσει την τροποποίηση του υπολογισμού, στο να υποβάλει ρητώς « αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1 », και όχι ένσταση. Εφόσον δεν έλαβε, παρ' όλη την υπόμνηση της 9ης Ιουλίου 1984, καμιά απάντηση στην αίτηση αυτή, υπέβαλε στις 5 Σεπτεμβρίου 1984 « ένσταση σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ». Η Επιτροπή δεν του γνωστοποίησε παρά με έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1984 ότι η πρώτη του αίτηση έπρεπε ήδη να θεωρηθεί ως ένσταση που είχε απορριφθεί.

8 Το Δικαστήριο φρονεί ότι η υπό κρίση υπόθεση, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεών της, πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί ως προς την ουσία.

9 Σχετικά, ο προσφεύγων θεωρεί ότι αποτελεί αυθαιρεσία και δυσμενή διάκριση το να λαμβάνεται υπόψη, όπως κάνει η Επιτροπή, η ημερομηνία μονιμοποιήσεώς του για τον υπολογισμό των συντάξιμων ετών. Ημερομηνία αναφοράς πρέπει να είναι σ' όλες τις περιπτώσεις η ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας στις Κοινότητες. Αν ένας υπάλληλος έχει εργαστεί, πριν μονιμοποιηθεί, ως έκτακτος υπάλληλος στην Επιτροπή, μόνο με αυτή την ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας μπορεί να αποφευχθεί ώστε ο εν λόγω υπάλληλος να υποστεί, λόγω της εξελίξεως του βασικού του μισθού κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ της προσλήψεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου και της μονιμοποίησής του, δυσμενή διάκριση σε σχέση με υπάλληλο που προσλήφθηκε κατευθείαν ως μόνιμος.

10 Η Επιτροπή δέχεται ότι, σύμφωνα με τον τρόπο υπολογισμού που έχει υιοθετήσει, ο αριθμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την ημερομηνία, κατά το μάλλον ή ήττον όψιμη, της μονιμοποιήσεως ενός υπαλλήλου ο οποίος υπήρξε προηγουμένως έκτακτος υπάλληλος. Εντούτοις, ενόψει των διαφορετικών καθεστώτων που διέπουν την κατάσταση των μόνιμων και των έκτακτων υπαλλήλων, τέτοιες διαφορές μεταχειρίσεως, καλυπτόμενες από το κείμενο του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII και τις γενικές διατάξεις εκτελέσεως που έχουν θεσπιστεί σχετικά, δεν εισάγουν διακρίσεις.

11 Σχετικά, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το πρώτο εδάφιο του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων αναφέρεται στο « χρόνο μονιμοποιήσεως » του υπαλλήλου για να ορίσει την ημερομηνία κατά την οποία ο υπάλληλος έχει την ευχέρεια να καταβάλει στις Κοινότητες το αναφερόμενο στη διάταξη αυτή ποσό, προκειμένου να πετύχει την αναγνώριση συντάξιμου χρόνου προϋπηρεσίας. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον επίμαχο υπολογισμό ο « βαθμός μονιμοποιήσεως », δηλαδή ο βαθμός που απονέμεται κατά την ημερομηνία μονιμοποιήσεως. Επομένως, με βάση την ημερομηνία αυτή καθορίζεται, για τον αναφερόμενο στο εδάφιο αυτό υπολογισμό, ο βασικός μισθός.

12 Ενδεχόμενες διαφορές μισθού μεταξύ δύο προσώπων που ανέλαβαν υπηρεσία στην Κοινότητα ταυτόχρονα και με τον ίδιο βαθμό, το ένα όμως από τα οποία προσλήφθηκε αρχικά ως έκτακτος υπάλληλος, ενώ το άλλο κατευθείαν ως μόνιμος, δεν μπο-

ρούν να δικαιολογήσουν διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 2. Λαμβανομένων υπόψη των διαφορών μεταξύ των μόνιμων και των έκτακτων υπαλλήλων, οι οποίες οφείλονται στο καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά τις εκ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εγγυήσεις και τα σχετικά με τις κοινωνικές ασφαλίσεις πλεονεκτήματα και ιδίως το δικαίωμα συντάξεως λόγω συμπληρώσεως συντάξιμου χρόνου, οι καταστάσεις των δύο κατηγοριών προσώπων δεν είναι δεκτικές συγκρίσεως. Πρέπει να προστεθεί, όπως τόνισε η Επιτροπή, ότι το γεγονός ότι λαμβάνεται υπόψη η ημερομηνία μονιμοποιήσεως συνεπάγεται για τους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους ευνοϊκότερα αποτελέσματα απ' ό, τι η υποστηριζόμενη από τον προσφεύγοντα λύση, σε κάθε περίπτωση που ο βασικός μισθός κατά το χρόνο προσλήψεως ενός υπαλλήλου ως εκτάκτου ήταν υψηλότερος από αυτόν που ελάμβανε κατά τη μετέπειτα μονιμοποίησή του.

13 Εξάλλου, κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή στο γεγονός ότι προβαίνει στον εν λόγω υπολογισμό κατά την ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας όταν πρόκειται περί εκτάκτων υπαλλήλων που απέκτησαν, υπό την ιδιότητά τους αυτή, συνταξιοδοτικά δικαιώματα δυνάμει του άρθρου 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό. Σχετικά, αρκεί η διαπίστωση ότι το άρθρο 40 του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό, το οποίο διέπει την κατάσταση των μονιμοποιηθέντων εκτάκτων υπαλλήλων, δεν επηρεάζει τον υπολογισμό που πρέπει να γίνει δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

14 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που στηρίζονται στην παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν είναι βάσιμοι.

15 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί το παραδεκτό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling